

РЕД. МАРИЯ ЕГИПЕТСКА

Т неделното евангелиско четиво чуваме, че Исус Христос при последното Си отпаване в Йерусалим разправил на учениците Си какво Го чака там; предкаже, че Син Човечески ще бъде предаден на първосвещниците и книжниците и ще Го осудят на смърт; и ще Го поругат над Него, и ще Го бичуват, и ще Го оплюват, и ще Го убият; и на третия ден ще възкресне. За своите странства казал, че Той ще бъде проповядан, ще влезе в царството на Отца Си (Иван 17:1-5). Апостолите само едно разбрали от думите на Христа – че Той ще бъде проповядан и че скоро, само след няколко дни, ще настъпи мислословното Божие царство. Иисус и Иосиф, най-приближените до Христа ученици, смятали, че тъй като сега е време да Му приложим, че те и в бъдещето царство трябва да бъдат най-близко до Него, както досега. От тяхната молба проповядва твърдата им вяра, че Исус в Месия и че Той скоро ще възврати царството Си. Но както всички свои съотечественици и те мислели, че Христос ще бъде земен цар. Макар Той няколко пъти да им обяснявал с притчи и открито какво ще бъде Неговото царство, макар сага да им разправил подробно, че Той ще бъде мъртъв, суден и убит, те все пак не могли да се отдръпват от предчувствието, че ги чака земя слава. Затова именно Христос им казал: „Не знаете какво искате“. Ако Христос би изпълнил молбата им, те трябвало да бъдат разклати вместо двамата разбойници, един от дясно, а друг отляво на Голгота, там дотам се проявила слава Божия. Те наистина не знаели какво искат.

И на нас Бог често отговаря, че не знаем какво искаме. Помислете ни къде настоящо, с твърда вяра и с добри намерения се молви на Бога да изпълни това или онова наша желание, обаче Той не го изпълнява. Неговото мълчание изсъщност е отговор на нашата молитва. „Не знаете какво искате“, казва Той всекому от нас в подобни случаи. И апостолът казва: „Просите, а не получавате, защото але просите“ (Иак. 4:3).

Повечето от нашите молитви са неуместни като молитвата за двамата Зеведеви синове. Ние се молим за земни богатства, за по-голям живот, за земя слава, имаме се дори да се спелчим и да се надигнем за сметка на другите. Ние не забравяваме, че са протипни на Божиите вяра. Ние искаме нашата воля да стане, а не да бъде изпълнена Божията воля. Пътят на Христа бил чрез унижение и страдание към възнесение и слава. Също и Неговите последователи трябва да принесат в жертва себичните си желания, да жертват живота си за благо на ближните и как тогава да седят на небесните престоли в Христовото царство.

Ето защо в петия неделен ден от Великия лют е особено благодарително да се съсредоточим, да провем чрев съвестта си и пред обща нас навидим Святицел и Съдия, Бога, да си дадем отсеч какво направихме за душата си от началото на поста досега.

Нека всеки един от нас да надирне в себе си и след това по съвест да си отговори. За да се успееш, нека си дадем отговор на следните по главни въпроси.

Помислим ли се веднъж със смирен и съвещна молитва като Митаря? Дойдохме ли, подобно на Блудния син, „з себе си“ и казахме ли си: „Ще стана и ще отида при баща си“ – Боя? Попричките ли пред съдбата на грешника, изобразена в картината на стражния, но справедлив Божий съд? Помним ли, че за да поикаме от Бога проща за греховете си, трябва по-напред да се помислим с ближните? Научим ли се само да обичаме и великодушно да прощаваме? Възкръствувал ли в душата и делата ни Духът Божий, т.е. нашата живот стала ли разсадник на милост и истина, правда и мир? Осъзнаем ли грехоността си и проливаме ли поне един слеза на покаяние пред светия Христос, на който Христос – нашат блг Спасител – бе разннат? Насочим ли стъпките си към небото, подобно на свети Иован Лествичник?

О, ако никои не да могат да отговорят утвърдително на тия въпроси, знаем колко ползат и радостта на небото за тях!

В това отношение особено наизявители е животът на днес празнуваната прелюдния Мария Египетска. По произход египтянка, Мария още 17-годишна била вече отдръпнута на превести си блудница. Но по Божия милост и въплъщение на покаяние, тя поела един слеза на покаяние пред светия Христос, на който Христос – нашат блг Спасител – бе разннат? Насочим ли стъпките си към небото, подобно на свети Иован Лествичник? О, ако никои не да могат да отговорят утвърдително на тия въпроси, знаем колко ползат и радостта на небото за тях!

В това отношение особено наизявители е животът на днес празнуваната прелюдния Мария Египетска. По произход египтянка, Мария още 17-годишна била вече отдръпнута на превести си блудница. Но по Божия милост и въплъщение на покаяние, тя поела един слеза на покаяние пред светия Христос, на който Христос – нашат блг Спасител – бе разннат? Насочим ли стъпките си към небото, подобно на свети Иован Лествичник?

„Радвай се, нагодатна! Господ е с тебе; благословена си ти между жените“ (Лука 1:28).

ЗА СВЕЩОЛИВНИЦАТА

Този малка фабрика на Св. Синод на Българската православна църква придоби голяма известност през изминалата седмица. И това е напълно оправдано, защото: 1) тя издирва цялата ЕПЦ през всичките години на мръното безбожие; 2) тя бе сред първите обекти, които разколниците брутално заеха и противозаконно държача в окупация в годините на демокрация; 3) тя не само осигуряваше издръжка на цялата разколница, но и даваше възможност да въртят добри далавери чак през граница; 4) тя беше останала последният бастион на разкола и загубата ѝ означаваше прераждане на пътята върха на това ужасно изчезване (знае се как).

Последната точка разтвърди доста хора: – първо, разколниците – и това е разбираемо; – второ, поддръжниците им по върховете на властта – и това не е съвсем разбираемо, защото властниците са избрани от народа, а заслужават позиция, която народът нито одобрява, нито подкрепя.

Преди всичко тласкопроводител с татарско име се опита да намолви за свирелите си кръстници, които отново в качеството си на пазител на закона и реда се опитва и срещу едното, и срещу другото.

Президентският съветник с душновито име изрече страни думи, за които се надяваме, че ра си негови, а не на она,

който поискал да приеме в късна доба причадиания от злота и отчаяние разколнически водач. 91 години неразказан Пимен.

И за да е пълна тронцата на властта, един директор от изпълнителната власт се опита да развали водата (не правим никакъв за фамилията му име), като обяви за незаконно завръщане на личността в ръцете на законите и собственците.

За четвъртата власт – медиите – няма да говорим, защото тя е като невестно дете – няма се седем години, та затова полегна и е да се влява, отколкото да преизнава самостоятелно.

Връщането на свещоливницата стана събитие на седмицата. И у смени, който помнит от повече десетилетия, та пробуди тези дни на съвсем притисени словеса за редината, „когато се намолва основите на комунистическия режим у нас, когато католически духовници и протестантски пастори безмислено бяха осъдени на смърт и затова заради „служение на чужди центри“. Тогава на православните български свещослужители, дето си имаха чужди центри, им спретават „т.нар. свещарски процеси, които също завършваха със смъртни и доживотни присъди. Защото да произвеждаш смени без разрешение на властта гледа означаваше да работиш срещу властта. Много интересно заключение, нали?

БОЖИЙ НАРОД – МОЛИТВЕНА ОБЩНОСТ

О. проф. Георги Флоровски

НА СТ. 3

СОЛУНСКАТА ДЕВИЧЕСКА ГИМНАЗИЯ „СВ. БЛАГОВЕЩЕНИЕ“

НА СТ. 4-5

СВ. ПАТРИАРХ ФОТИЙ ЗА ПРАВОСЛАВНОТО ОТНОШЕНИЕ КЪМ СВ. ОТЦИ

НА СТ. 5

ПРЕП. МАРИЯ ЕГИПЕТСКА

От стр. 1
и като пръвинала река Йордан, попълвила се в пустинята. Тилските страсти и всички сатански примки за душа преработва Мария ту посеща в меча на въздържанието: помислила за прегръщането подарила чрез подизване в мълчанието и със струите на своите слези, наполнила притоци. Само една страна, преработила отиде Зофия, със уединен да в срещане, за което благодарити и въздал слава на Бога, Ангелските войнства се радвали, като въждали в Мария равен на техни живот и словословия Господа, защото Сам Вседръжител възвел илюста и делото ѝ в рай.

Наистина колкото велика, толкова и трудна в подвиг на св. преподобна Мария Египетска. Но

затова тя в пример за подражание. И всеки съвестен християнин, който се кае за греховете си и се надвее на Божие милосърдие, ако искрено, вселски се старее да живее в благочестието и чистота, може да се надвее на Божие милосърдие.

Няма помин, че пътят към славно Божие царство минава през уединение и в сплъзването с Господом. Защото и Свн Членове на добротата, за да Му служат, но да послуши и даде думата Си оти гук за мизаня.

Свщ. Христо БАТНИКОВ

За живота на преподобна Мария Египетска изучаваме от изповеди, които тя написала пред отец Зофия, опитвайки в пустинята на изток от река Йордан.

ВЕРУЧЕНИИТЕ В РУМЪНИЯ

От всички европейски бивши социалистически страни само в България и Албания все още не е уреден въпросът за религиозно вероучение в сил 1991 г. В останалите държави то вече наебра опит и става неизменно част от образователния процес в страната.

В Румъния, която кой-как за цялостно социално счисти за по изостанала от нас, ратително пригледно да учимката ѝ в 1991 г. изведе въпрос в уреден с румънския Закон за образоването, където в чл. 9, ал. 1 и 2 се казва: "Учебното плановете за началното, прогимназиално, гимназиално и професионалното училище включват религията като учебна дисциплина. В началното образование религията е задължителна дисциплина, в прогимназиално — задължително избираема, а в гимназиално и професионалното — факултативна."

Учебникът със съгласие на родители и законен избор на родителите избира религията или изповядването, което ще изучава. Официално признатите от държавата вероизповядания имат право да вероизповядат в Министерството на образоването и културата при издването на образоването, което да стоваря на необходимостта от подготовка на священнослужители от това вероизповядание, само за завършващите програмния или гимназиално образование, според случая. Те отговарят за съставяне на учебните програми, които се одобряват от Държавния секретариат по вероизповядания и от Министерството на образоването. Чл. 11, ал. 3 гласи: "В образоването се забранява религиозната пропаганда" (Монитор Официален Бюлетен, Anul VII — 1991, Partea I, din data de oct. 31, July 1995).

Православната християна

Румъния са 87%. Според цитирания закон, за монополното и авторитетно обучението по религия съществува и разрешено. Единственото, което католическите и баптистките са малцинство и нямат отделни часове по религия, обединено на извънредните децата си са обучават в класовете на православните.

Обучението по религия се приключва с голям ентузиазъм в началото, когато са изведени в училищата в началото на учебната година, когато посещават православните храмове.

И в Румъния, както и навсякъде началото е било трудно. Нямало достатъчно квалифицирани учители, които да преподават в областите на северозапад, север и източен страни уединени, писани през 40-те години, но те се оказали неподходящи за съвременните деца. Затова бил организиран съвет, който се състои от представители на Св. Синод и Министерството на образованието. Те съставили програми и учебници за предмета религия в светските училища. В Румъния омега се използва четириетапна учебна програма за религиозно обучение и според специалци в тази област цял има още варианти, които са уязвимостта максимално.

Проблем е все още недостигът на учители по религия. В румънските богословски факултети преподавателите по религия се обучават в отделни секции от теологията, за светските. Това обаче не прави на съвещанията да преподават в светските училища, те дори са предпочитан при изучаване на литургичен дис-

циплини. В педагогическите факултети също може да се специализира богословие. Религия се преподава и в училищата за малцинствата съществително. Това е ново за Румъния. Целта е малцинствата катедри да имат необходимите квалификации да дават и духовни светели на пастирските си.

Получилите съответната квалификация православни учители са около 1000, а в началото на прелюдията от Цюкова. Това се прави с цел да се ограничат дозволително на учители от други изповядания да учениците.

Учениците по религия са съставени по оригинален метод, в тях редът с библеистика, национална история, философия, философия, произвеждат на национални поети и писатели. Свободно сполучили са с равностепенно, при които религиозните истини са представени чрез житейски ситуации. Например изповядването на православните е представено чрез образ на лодкар, който гребе с весла в озеро. Едното весло са държите дала, а другото — ерлата. Ако лодкарът гребе само с ерлата, то ще върти в кръг, а ако само с дала, ще върта, трябва да използва и двете — а въртат, и добрите дела.

В момента този предмет официално се казва "Религия". Според някои това наименование не е най-подходящото, но защото то се е утвърдило, за добра причина е било използвано в началото на вероучението от Св. Синод на Румънската православна църква е организиран инспекторат, който обхваща цялата страна.

Темповете, с които се развива религиозното образование в Румъния, и вие, които, когато му се отдели, изведоха страната на едно от първите места в това отношение в православния свят.

Полина ГЕОРГИЕВА

ВЕСТИ

На 25 март, Благоевчанин, в Патриаршеската катедрала ставропигителен храм-памятник "Св. Александър Невски" бе отслужена тържествена св. Литургия от Негово Светейшество Българския патриарх Максим в споможение с Техни Вишескоповедствата митрополитите Галистий — главен секретар на Св. Синод, Доростолски и Червенски Неофит и Варчански Иларию. Негово Преосвещенство Български епископ Геласий — председател на храм-памятника, архимандрит Гавриил — протоиерей на Софийската св. митрополия, и храмното духовенство.

Въртеки работни ден и лошото време храмът бе изпълнен с много богомолци, дошли да почетат Богочовекът Майка и началото на нашето спасение", катоа Архиепископът възвести на Благодатен. "Радвай се, Господе в о твоя. И когато ти отговори: "Ето рабинята Господня нека ми бъде по думата ти."

В края на службата Негово Светейшество произнесе празнично слово, в което изтъкна изпервородно значение на това обединение и благослови Богомолците, които каза, че не можем да вземем в так ред само аз със с чисти сърца. Мнозина от богомолците се причастиха със светлите Тайни.

На 11 март т.г. на одорнадно посещение в София бе Кавказският митрополит Максим и членове на Св. Синод. Послужаваха бе информирани на Стрела за всички подробности за положението на православната община в Естония.

На 18 март т.г. на кратко посещение в София бе Филадельфийският митрополит Мелхиян, главен секретар на Св. Синод на Цариградската патриаршия, придружен от втори дъщеря на патриаршията Тарасий. Те бяха приети от Негово Светейшество Българския патриарх Максим и членове на Св. Синод. Пожелали станаха на Цариградската патриаршия за положението в Естония и православната община там.

Св. Синод на Българската православна църква благодари на постото за информацията, но защото се въздържа да вземе страна в спора между двете патриаршии.

С Благоевчаните на Негово Светейшество Българския патриарх Максим на 17 март — Педелия Кръстопоклонника, в столицата храм "Св. Св. Симеон и Иларию" Негово Преосвещенство Трифонополският епископ Доростолски изведе в яркостни чини Делото на самията дедо. Данах бе ръководителите на свещеннослужителите поучи името Данах.

На 23 март, субота, в Семицарската църква "Св. Иван Рилски" от служба архиерейна бе изведен в яркостни чини Александър Величкови от София.

На 24 март, Недела на преподобни Йоан Гастиняни, отслужи в храма на Софийската църква на самията дедо. Данах бе ръководителите на свещеннослужителите поучи името Данах.

ХРИСТИАНСКО ЖЕНСКО ДВИЖЕНИЕ И СЪЮЗ НА ПРАВОСЛАВНИТЕ ХРИСТИАНСКИ МНОГОДЕТНИ СЕМЕЙСТВА

на кант на конкурс

„ВЕЛИКДЕНСКО ЯЙЦЕ“

Конкурсът ще се проведе на 29.03.96 г. в 10.30 часа в читалище „Христо Ботев“, Божурне, над почетния патронаж на епископа Епископа Мелхиян, председател на Християнското женско движение, народен представител.

Ще бъдат връчени отлични награди от храм „Св. Георги“, Пловдив „Делото“, „Държавен вестник“, Движение „Св. Патриарх Геласий“, които две години награди — безплатно участие на море — от Съюза на православните християнски многодетни семейства и Християнското женско Движение.

Кръстопоклонна неделя в Драгалевския манастир

Още от времето, когато Станислав Било малко село далече от София, жителите му са дали обет пред Бог и св. Богородица да правят поклонение в Драгалевския манастир на Кръстопоклонна неделя.

На следния ден — празника, също много хора взеха участие в св. Литургия и водосвета.

Докоато има такива предани богомолци, които желателно не дръжват на издръжката на традицията на своите предци, докогато отново остане в същото.

В. ГЕОРГИЕВА

Пловдивската духовна семинария "Св. Кирил и Методий" се журише от учебници "Православно догматическо богословие" на проф. Д. Дюлгеров и проф. Ил. Цоневски.

Учебниците могат да бъдат дарени или закупени. Адресът е: гр. Пловдив, бул. "8 септември" № 181 Пловдивска духовна семинария. За библиотеката.

Синодалното издателство моли за извинение абонарите на списание "Духовна култура", че по технически причини се забавя излизането на първия и следващите броеве за 1996 г.

Католически прелатизъм в Русия

Активната експанзия на римокатолицизма прелатизъм чрез униатство на териториите на Украйна, Белорусия и особено на Сибиря се изразява както в зареждането на православни храмове, така и в генерално открито православното население. Това е особено забележително в Сибиря, където на Балтиканско разширяване на епископата си на Илюк.

В Русия проникването на католицизма става по-интензивно. Там Балтикански назначават свои епископи в райони, където има католическо население. Един от католическите епископи в Русия открито казва: "Русия не е православна страна и затова обявяваме католическите в пролетизъм със несправедливост."

На Новоиванска катедрата Балтикански е назначил епископ Илеут. Трябва да се отбележи, че устанът на този орден забранява на членове ѝ да заемат други катедри освен мисионери.

Католическата пропаганда в Русия е утвърдила се установи в издателство, издаващи списания и списък свещеници от клира на Руската православна църква. В специални разпределения се обявяват за правилни догматическите между чиния на католицизма; пропагандират се католическите възбуждания на римокатолицизма; подлагат се на ревизии и се извършват светотеческото богословие и учението на св. отци, обявяват се за недостоварни житейноизобитания на светците, почитани от Православната църква. Открито се предизвикват примамвания на Руската православна църква към католическия прелатизъм католическият църковен автор според знаменити чини унесни католическата експанзия в Русия.

Стига се догма, че в някои православни храмове се продава католическа литература, в това число с преводители и мисионери характер.

По мнението на руски православни свещеници съществително се увеличава католическата пропаганда да създаде в Руската православна църква промолка чрез нейното духовенство, полагане към католическото вероучение и склонна да работи за отклоняването на униат.

Считайки това за заплаха за съществуването на Руската православна църква, 109 свещеници съставиха в началото на март 1904 г. в Петербург мемора да вземат нужните мерки за ограничаване и прекратяване на католическия прелатизъм.

По материал от руски писани

ЦВ

БОЖИЯТ НАРОД МОЛИТВЕНА ОБЩНОСТ

Отца Георги Флоровски е роден в 1833 г. в Одеса. Беше му бил протестант, ректор на Одеската духовна семинария. Забършил история, филологически факултет на Московския университет (Съединение), където дългогодишно изучавал и преподавал философията и естествознанието.

В християнски живот има един основен парадокс и той проличава най-ясно в областта на молитвата. В основата на християнството е личната вяра и личното събеснование, но все пак християнството е предимно обществено; да си християнин, означава да бъдеш в църковната община, в Църквата, *Unus Christianus* — nullus Christianus (християнът е един — не е християнин).

От друга страна, личността никога не бива да бъде потисната, но сам и само общността на вярващите. Християнско тяло (Църквата) е състояние от разумни люде. Първите последователи на Христос по време на земния Му живот не бяха отделни индивиди, самостоятелно тягнати, нито търсещи истина, те бяха марианити — планомерно членове на едно основано и ерганоформирано общество, на "избрания Божия народ", всички те "накажа утеша Израилевей". Проповядва на Иисус Христос първоначално беше адресирана. Точно така "изучавате онези от дома Израилевей" — той никога не се отблъсква към отделни хора безлично. Напротив — востанова основа за не на Неговата проповяд бивае сплочението Завет. Проповяд

Бил отличен студент и както изказва първия годините на академията теорити осмисляне на реалността чрез философията. През 1860 г. бил учреден в заемното членство новоруски дисидент, но бил принуден да емигрира в Прага, където застанал на Московския университет (Съединение).

Бива да има формално божеско образование, той голямо дълбоко изучил творенията на отците на Църквата, за които първоначално известност като виден патростроител. Неговият святостен не е бил спекулативно-формален, като при изписване от руската религиозна интелектуална емиграция, в божеско-традиционна.

В 1826 г. той приел пакостаната да вземе катарата по патрилогията в манастирската Богословски институт "Св. Сергий" в Париз. Той преподавал както професор от руските духовни школи преди револуцията, така и "заемал си в Църквата" представителни на интелектуалците. След тях Георги Василевич Флоровски излякъл единствено място, където трудно можело се отделило от обществения обществения стереотип. Той бил свързан с колегите в стремежи към съизяснение на божеството, но винаги бил в опозиция към доминиралото тогава религиозно-духовно, ересиологично със "свободнилюте" (учителствал в "Искривостта Божия — Своя"). В 1832 г. бил

поканен на планината и не била наведена към спонтанно събрала се тълпа от случайни минаващи, а по-скоро към приближаването.

Няма от нищото на онези, които вене по спешности с надарител, че Той е "Който има да дойде". "Малкото стадо" — това обирево, което Иисус беше събрал около Себе Си, беше осъществено остана от верните на Израил, но възновосание Божия народ. Новоиздание чрез Божия призвиз, чрез Божия вест за спасение. На тези призови вене трябва да откликва сам, чрез акт на лична вяра. Но личното приемане на вярата преобръща вярващия в общността. Моделът на християнския живот винаги е бил този: човек трябва да повярва, да запозная и тогава Божия кръстоначално вене трябва да бъде грешен личен, само чрез това преобръщащо християнски личният акт на вяра може да бъде завршен и изпълнен.

По същия начин, християнското богослужение в индивидуално отношение е личностно, но в общностно, и в общностно, то намира своята пълнота единствено в общността, в контекста на общия и съвместен живот. Личното поклонение и обществено богослужение са тесно свързани и въже от тях е възможно, автентично и наистина християнско само чрез другото.

Има в Евангелието два акцента, отнасящи се до молитвата, които сякаш ни водят в противоположни посоки. От една страна, в Прологовите на евангелията, Христос учи събралите се до себе си молитво "тайно". Молитвата трябва да е частна — "и когато си заключиш врата" — повел е на самие в Набавния си Отиг. От друга страна обаче, по-нататък, Христос назовава на събралите се събранията и обща молитва: "Ако дойдете аз есе се съберат на земята да прогосвет нещад, каквото аз да била..."

респондират за всекидневие.

Година, на преподаването в Париж бил най-плодотворен за живота на о. Георги Флоровски. Именно тогава той публикувал две си книги за отците на Църквата — "Тълкувание на руското богословие" и "Евангелията на един от латинците си по патрилогията". Отците на Църквата най-често богословствали, за да отровержат еретици. Като изключили от "наверното" представяне на християнството блявателите, те намирали "верното" думно. Тяха обаче съществували "Истината, която си е Истина единствено по силата на своята божественост, но я изразявали и обяснявали". Консервативният подход към богословието на о. Г. Флоровски бил лишен обаче от всякакви фанатизми. Като човек той винаги отчаяно спелото преклонение пред миналото. Основната му грижа била да измисли опознание пред миналото, а проблемите на настоящето. Основният импулс при написването на книгите му бил стремежи да се апологетически разясни личността и разностранността. "Свободнилюте" се отналяли да представят своите заблуди за традиционни, а използването на философията — за осъществено от приемане на есе.

Отец Флоровски изглеждал основния смисъл на християнството в това, да наме-

онова, което задржи със попорот от всички отци на небеса. Общата молитва предполага и индивидна лична участна.

Обратно, частната молитва е възможна само в контекста на християнската общност, тъй като никой не е християнин, освен като член на Телото. Дори и сам "се станахата" вършат се в молитва като член на измислената общност, на Църквата. И именно в Църквата той се изучава на лично поклонение. Така двата вида молитва са не само взаимно допълващи се един друг, те са неразривно свързани като два неразривни аспекта на един и същ акт на поклонение. Без другия, всеки от тях може да се окаже дори опасен и разрушителен: "частната" молитва може да развие в човека индивидуално личностно благосъстояние, вътрешно и себично. А когато онези, които бивае извикано лично обучение се приключили към други такива, резултатът може да се окаже не измислена събрания молитва на общността от личности, а молитва на едно събрание множество, формална и покаяна.

Дори затворен в своята статика християнски не трябва да се меси единствено за себе си, тъй като никой не е сам. Застанал на много пъти, честност и посветеност, но много силна вяра и събранието знаята на живата вяра. Това трябва да бъде извършено в училище, да се започне още от началните класове, защото това е възможност за личностно общностно учениколюбие. Вярноста, в която може да се възпита детето в страх от Божия, защото това, който има страх Божия, може осъществено да изпълнява Божие заповеди. И така възпитаното дете е чудесна харитна за нашите духовни отци. Задржи искания да лична себе си, защото лична истината Божия красота. Бог е тървде милостив и прощава грешките ни, в него не искане да се потруди дори малко за спасение. Така възпитаното дете ни е спасение от така тежкото за нас време

ри първото съотношение между световната философия и богословието. Такова правилно съотношение той изведял в примера на о. отци, т.е. в християнския елиминизъм, който осъдил собствения си рационализъм Ориген и съумял да се превърни в адриански, да стане наистина християнски. Той лише в книгата си "Източните отци от четвъртия век" "Свотелесческите теории на са само непропорционна съкровеничария на преданието. Свотелесческите теории за нас са извор на втроячното адрианство, пример за християнско елиминизъм и измисленост. Те са път към нов християнски свят, за който жалва и който търси съвременната вяра. Дошло е времето да върнем своя разум и да върнем за себе си благодарителите на църковната вяра."

В 1948 г. по покана на Американския митрополит Теофил о. Г. Флоровски се преместил в Ню Йорк, където станал професор, а по-късно и ректор на Духовната академия "Св. Кирил" в Ню Йорк. Там издал за учебник "Източните отци на САЩ, като изнесъл лекции и публикувал статии. Като признание на изключително му научна аурора бил предложено да вземе катарата в Харвардския университет за след преподаване да продължи преподаването в Принстън, където и починал в 1979 година.

Частната молитва трябва да бъде "вселенска", т.е. пълна и всеобхватна. Молващото се сърце трябва да е достатъчно широко, да простира нурдята и събранието на цялото събрание и актуално човечество. Единствено в такава духотелен личностно молитва наистина да се срещнат като брати и по-точно като "братя в Христос" и да имат еднотелен, подобряващ на такава молитва пребола. На всяко време, вистинно и единствено християнско богослужение трябва да бъде общо — богослужение в общността. И на всяко време, частно или събрание, личното участие и всеотдайност за задължителни. Събранията молитва е винаги лично поклонение, в своята същност тя е молитва на личност.

Отец Георги Флоровски
"Обиход Church"
Превод: Сестра ИРИКОЛА

Дискусия

ЗА РЕЛИГИОЗНОТО ОБРАЗОВАНИЕ В СВЕТСКИТЕ УЧИЛИЩА

В какво според вас биха се изразили нравствените аспекти на религиозното обучение в светските училища?

Съвременният начин на обучение в училищата е лагунен за човека душа в нравствено отношение. Преподателят се само лично научил дисциплини, които допринасят за развитието на ума, но сърдечността и става каменно. Това в естествен процес, защото само вярата в Бога е способна да преобръща човека от сърце. С въстание на си в училища всяко дете започва да оформи своя характер. Точно това е началните години, в които трябва да се започне с обучението на в истините на вярата. Затова ввеждането на вероучение е наложително. Делата на душата като глина и затова с нея трябва да се работи внимателно. На първо

място учениците трябва да разберат, че истинската вяра е православната, а не проповядата на другите вероизповедания и неопознатите изстъпители. Това осъществено важи за днешната времена, защото сам ширец стотни класи, които купуват невинни детски души и ги правят безвкусни роботи. Нравствените ценности трябва да бъдат предадени в православен дух, задължително е посещаването на богослужение. Необходимо е, защото по време на обучението човек се приближава към Божия благодат.

Трябва да се изтъкне, че причините за науцирания в личния живот и в съвременния материален живот, не хората са се отделили от Бога. Причините за депресията и психичните заболявания са от глупостта и неостановителността на човека не е приносил покана. Това много точно трябва да разбере всеки човек задржи в училища. Пространствено-духовно трябва да бъдат разкритирано самостоятелно, то няма никаква полза, защото те могат да бъдат придобити само с Божия помощ. Тези неща са трудни за разбиране биват разкритирано самостоятелно, то няма никаква полза, защото те могат да бъдат придобити само с Божия помощ. Тези неща са трудни за разбиране биват разкритирано самостоятелно, то няма никаква полза, защото те могат да бъдат придобити само с Божия помощ.

Пейзажиста ни доставят много поетични данности за природата, но не дават така красна живота ни, както черно-бялото покана само фактите... Така и животът ни бива вяра в страшен. Страхът е дори само минимално, защото трябва да върва единствено в материално. Трудно и твърде осъществено, задължително е в материално. Има душа, ами истинската личност и истинските прости и човешки качества. Не съмкища деца имат царството да бъдат родени в християнски семейства. Но защо да ни бъде отложено възпитанието за спасение на душата ни? Защо трябва да ни бъде позволено да изучим историята на религията и живота истинна за нашия век?

Добливан, 22 г., безработни

оттам носяне в вилнос на много труд, честност и посветеност, но много силна вяра и събранието знаята на живата вяра. Това трябва да бъде извършено в училище, да се започне още от началните класове, защото това е възможност за личностно общностно учениколюбие. Вярноста, в която може да се възпита детето в страх от Божия, защото това, който има страх Божия, може осъществено да изпълнява Божие заповеди. И така възпитаното дете е чудесна харитна за нашите духовни отци. Задржи искания да лична себе си, защото лична истината Божия красота. Бог е тървде милостив и прощава грешките ни, в него не искане да се потруди дори малко за спасение. Така възпитаното дете ни е спасение от така тежкото за нас време

200-годишно византизко робство, а след това 5-вековното турско робство. Това трябва да бъде извършено в училище, да се започне още от началните класове, защото това е възможност за личностно общностно учениколюбие. Вярноста, в която може да се възпита детето в страх от Божия, защото това, който има страх Божия, може осъществено да изпълнява Божие заповеди. И така възпитаното дете е чудесна харитна за нашите духовни отци. Задржи искания да лична себе си, защото лична истината Божия красота. Бог е тървде милостив и прощава грешките ни, в него не искане да се потруди дори малко за спасение. Така възпитаното дете ни е спасение от така тежкото за нас време

Ваня Овчарева, 22 г., студентка ВТН, София

СОЛУНСКАТА ДЕВИЧЕСКА ГИМНАЗИЯ

Предлагаме на читателите на ЦВ спомени на една възпитателка на Солунската девическа гимназия „Св. Богородице“. Издаваме се, че и на вас ще ви направят същото силно впечатление, каквото направиха на нас, редакторите, със своята искреност и непосредственост, будното родолюбие, вчувстваност и дълбоко отговорност, с която в бъдещето — а нас, които живеем сега,

Публикуваме ги, за да се вгледаме в себе си и да помислим: тожни достойни наследници ли сме? Може би, като се сравняваме с нея, трябва да се замислим и да кажем: "Не може това минало да е изчезнало безследно. Но всичко е загубено. Животът продължава, трябва само да не падаме духом. Ако съвременните деца също нас все повече ни обещават, че може би ще ни дадат нещо, което ние имаме чак намерен умисъл бързо мъртън български дух, който и в по-тежки времена (в минало е и в по-тежки...) е поддържал в хората сили да се чувстват и да бъдат един народ, доустойн за уважение и самоуважение."

ЦВ

Ний, възпитателките на Солунската девическа гимназия от 20-ти век, тази година се обединяваме да отпразнуваме 50 години, откак завършваме курса на обучение. Петдесет години — това е по-голям срок, или, както казват, други човешки живот.

Няка днес си спомням се още живеем между три години, които бързоазвращат отлетяла, да си спомням за нашата мила и прелестна гимназия и нашите наставнички, равняйки учителките и учениците. Спомнете си колко весели и безгрижни бяхме, пълни с живот и вяра в сърцата си и с много младежки ентузиазъм да работим за нашата мистрицата Македония, за просвещаване на най-голямата чедка и за украление духа на народа ѝ.

Спомнете си най-напред за големата арабска черница в двора и окончания на ней сладкоплатен зеленец, който биде Даме това беше целоратно минало на ден и по него цялата минала си

отчиташе времето. Спомнете си за образците на четяно, които владееха навсякъде в помещениата; за спретнатите ученици, които седяха с нас в клас и за обитната квартира, която ни давах и която по-късно явахме и живеем да оченим. Нашите надзорители — предани и грижовни като майки — нашата учителки, които при преразказването на си съществително, нашите приятелки и другарки вярно живот години народ в наши мекан затворни кръг, не е познати за забравяне!

На всеки от нас сега минават като лента преразказа безбедри спомени за безгрижния панасионски живот и е болка съзнаване, че всичко това сега е само спомен!

По образцовата уредба на гимназията и пансионна никол друга народност от подвластните тогава на Турция не можеше да се види, че е българска, а всички разказваха и всички так заживот и даже озраза.

Хубавата дълга редица от спретнати и добре подготвени девойчката, в началото на редицата и в края краенк всяко даваме гавани в своите жилищенни и музикалните кабинети, а втрети си вят надзорителките — това е гледка, която вече не ще види и която тогава използваше сърцата на солунските българки с радост и гордост.

В края на август за началото на учебната Петдесет години — повече от 1 септември — почва да пристигат ученици от всички краища на Македония: от далечното Костурско и Дебърско, от Воден и Гевгелия, от Битоля, Прилеп и Скрая, от Доростол, Струга, Радикал, Селва, Крушево, Шар, Радомир, Кочани, Крайно, Крупа, от Банско, Неврокол, Сил и дори от Ксант. Изпълнени се тогава панасион и дървет му опълчиха, омисли и песни. Вечер, след вечерта за просторната галерия, между двете заимания за подготвяне условия за другия ден, излязти на двора, но на гурци се разходоха: и поемко, и често играхме хор, като сами си пяхме — "Живее се Петре войвода", "Разуши се Шар панагон", или "Кенасалчупа на вярда". Празничен деняк ни отпечеда на разходки

към европийски квартал "Пирчипар", в мекората градина "Башчипар", или из околностите на "Едип".

Празникът на гимназията "Св. Богородице" очакваме с нетърпение и радост. По този сезон биваше вече топло и ний тогава обичахме летните тремони — бели блузи и панталони, обувки и спалници кракисни шапки.

Тържеството ставаше обичайно на двора, покрит с топти против сплъщане.

Пристигаха гости — важните турци от града и цялото почти

българско население на Царава безбедри в Солун. Като му е редът, директорът казаше слово и се изпълняваше литературно и музикално програмата пред гостите. Следното биваше и по време на годишния акт, когато се раздаваха зрелостните свидетелства на абитуриентите, и празникът 11 май биваше за нас най-хубавият и най-очакваният — празникът на Св. Кирил и Методиј, Солунските Братя, сплавници просветители.

След обяд следва ставаша на двора на мекората гимназия, която носеше името на този ден. Запомна ми, че две години наред учителат Сребрен П. Петров произнасяше изречено слово от бланкана на зряние!

След обяд следва ставаша в Българския — мекората градина. И двете гимназии отивахме кино, издахва и много градина. Помечто българки, разбира се. Помеч, че мекората изпълнява гимнастически упражнения с живи играчи и други игри. След обяд следва ставаша се канем да играем "шарно хоро", т.е. момичета и момичета да се хванат заедно на хорото, н.е. това не стана никога!.

Проявното дело в Македония минало началото си в подготвянето минало. Още в 1832 г. Руските монахи Исая отворил в Со-

лун отворено училище в метоха на Зографския манастир и в продължение на три години обучавал българско децата на български език в този град. В 1835 г. турският аносф поново издържката на това училище. Към шестата години на миналото век, пронахата от пребудното време народността създателите, солунските българки стават вече по 1866 г.

През 1866 г. се откриват "прорешение" до Цариград, с което искат черкеско-училищни права за всички българки в Солунската гимназия и донякъде успяват. Мълкото

се съставят църковна община, която еко и негрисната, е търпеливо от турската власт. Но училището в самия Солун по новата учебна методика повече отнасно сразително другите градове на Македония. В 1870 г. Славак Динчова, родом от воденското село Дражевоцко, спад като учителствата в мекората градина на Македония, се установи в Солун и си купила къща. Под влиянието на брат си, който нескоро бил завършил ученичеството в една мекорска гимназия, тя отпуснала собствената си къща, купуваша свои средства я като училищни пособия и отвари училището с малко ограничено на врата на местните вече българки, най-вече беднячки и южанини. Това училище просветуващо в двете години и в зародиш на всички училища и гимназии, които впоследствие се течешие на годишните се откриват в Солун. Изпълнителите се движат на Мурат пазар,

когато през 1975 г. посылит българското панасионско училище в този град, това мляко и бедно училище цре това постелено и един ден ще дръжи първо място между другите училища в града". И мислитна станаха так, че българските гимназии в Солун по уредба и по численост на учениците и ученици джуржати първо място и хвърляше дебела сянка и върху турските лиця върху все по-старата църква гимназия, а сръбско училище по това време мляко.

Българската девическа гимназия е скрита в изчало-

то на учебната 1880-1881 година с подготвянето класа и преподавателите: една учителка — Царава Младина, и трима учителки — преразказвателите от мекората гимназия.

През 1882-1883 г. учебна година бил открит 1 клас. Отначало гимназията била четирикласна и я делят първата си випуск през учебната 1885-1886, а трима преподавателни години тя отива шестокласна и като такава е дала 16 випуска, а след това от 1868-1907 учебна година нататък до 1912-1913 г. тя е вече седемкласна и като такава е дала 6 випуска. Проявствувала е 33 години и в нашата епоха отиждествена на 678 ученици. От тях 234 са от Солунската гимназия, 205 от Битолския, 175 от Скопския, 39 от Одринския, 23 от България, 1 от Евразия и 1 от Цариград. Преподавателите била от 28 димитри и 1 директорка — Царава Младина

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Екзархистината община на дванадесет Църква, която е около само епископ, при това и апостолите на Църковата, представлява — като поместна Църква, израз на пълнотата на Църковата Божия съдържание в себе си съборността. Така не е възможно да се свикне отделно от пълното единство на останалите екзархистини общности в единство като на Христос. Тук ще трябва да разясним на Църковата, която е като собор от местни общности, в които та съществува като в свои части, и като автентична, изключителна израза на местната община, която се отъждествява със съборната. Всяка местна Църква, ако се отдели от останалите, претрива да бъде съборна. Това съборност, теологичната основа на необходимостта от съборна институция, чиято осъществяване от Църковата преразказва три века доведе до свикане на вселенските събори. Въввидение към вселенските събори били поместната и епархийска събори, които били израза на организирания връзка на епископските екзархистини общности помежду им. Така в Православната църква

се установила йерархийска съборна система на управление, според която ний едновременно и единствени носители на цялата църковна власт, а така е съборът на всички епископи на Църковата, "който се събира навсякъде", който и представлява висшата колктивна власт и авторитет в Църковата ни.

Така при свикването на вселенските събори на цялата църковна власт, а така е съборът, който се събира навсякъде, и който представлява висшата колктивна власт да се събере чрез своите представители в съответствие с църковния закон.

Чрез вселенските събори и съществуващите в отожнение между нея и държавата принципци на взаимност (синиалия) Църковата, без да е организирания израза на някаква система, е един сериозен елемент в държавния живот на всички си ученици. По този начин, що се отнася до външния си форма и предание, държавата е бил продукт на историята. Тази

историчност изражава значима, по който абсолютното и вечното си проявление и се разраба от съвременното и организирания. Онова, което е определено във вселенското на Свещеното Писание и Свещеното Проявление от вселенските събори, заедно с определено от поместните събори, които са утвърдени от вселенските събори и така се придобили вселенски авторитет, система съществуващо на вярата на православния догматически свят и твърдата основа на православната догматическа система. Така догматическото учение на Православната ни църква е съдържано в текстовете, които са известни като канони, определения, томоси, изповядания или догматически съобщения в противоположност на канони, които, макар и да се отнасят главно към вътрешния на административното устройство и църковния ред, не са лишени от общия издържващ авторитет. Тук трябва да подчертаем и съществуващото на канони, които се отнасят и засягат главно външното и догматическия въпроси, тъй наречените догматически канони, които саполицително по-точното формулиране на догматите.

Особена характерна черта на вселенските събори е, че те са резултат от диалог в Църковата. Трябва да отбележим, че за Православната диалог бил и във велики, и в обикновени моменти от исто-

ричната му неговото величие, бласк и сила. Всяко, което било формулирано от него, съдържало пълнота на авторитет, на непокътнатост и съборност в пълно съответствие с непосредствено учение на отците на Църковата и прието на определението на вселенските събори, от гравнополното съзнание на църковното изпълнение от всички автентична.

Църковата ще трябва да подчертаем, че изпълнение на вселенските събори на Църковата, която съставят всички православни вярващи клирици и миряни, се съставлява в Православие за носители на непокътнатостта на Църковата, а пълнота на Църковата и органът за изражаване на нейната истинност е висшата и административна власт, т.е. вселенският събор, който е представено изпълнение на Църковата чрез своите епископи. Неща не ни убява и фактът на дейното участие на православното монашество в оформяването на догматите на Православната ни църква, че не мнимоността от отците проповядващи, т.е. вселенският събор, който е представено изпълнение на Църковата чрез своите епископи, както е разпространено в течение на вековете богословската книжнина и където с полна любов били запазени нашите преразказани поместни догматици.

Догматически съдържания, което било оформено чрез вселенските събори, се

СВЕТТО ЕВАНГЕЛИЕ

ПРЕДКАЗАНИЕ ЗА РАЖДАНЕТО НА СВ. ИОАН ПРЕДЧЕТА (ЛУКА 1:5-23)

Преди да започна разказа си за Исус, св. Лука се спира на почитан на св. Иоан Предчета. И двамата идват с мисия след кръстовете на Иерусалим. И двамата идват: Скоро ще настъпи царството Божие. Народът трябва да промени своите начини на живот, за да избегне това царство. Тървете Думи и на двамата, както ги виждаме отразени в евангелията, са: "Покажете се, защото се приближи царството Божие". Разликата в тяхното служение се състои само в това, че Йоан изцяло се прекланя пред Исус и го сочи, че Той ще спаси хората от греховете им. Той е Омиг, който се посвеща и мисли Духа Божие, за да обсъжда съдбата. Исус пък признава Иисуса, който даде гоичи на народа, като обрече на Божии служители. И двамата обаче идват в Божие име според обещанията, дадени чрез пророците.

Разказът започва с чудното явление на ангела, който съобщава на свещеник Захария, че ще си има дете. Настъпва и моментът за не изпадане староизаветните пророчества.

Много можем да си представим и проглед на явленията на ангела. Материалистичният човек знае само законите на видукото и осезаването. За духовните неща съществува други възможности и закони от по-висши порядък – настъпващи за нас. Явяването на ангела на е некаква Божествена човешка хипноза. Някои обичат това, като сравняват с виденията на Орлеанската дева, която по-късно има връзка с Иисуса, който чува глас, който я води. Такова нещо, казват те, е и това явление съществено явление.

Проба върхата да забележи, че хипнозата се потвърждава именно при възбуди мисли и чувства. Това е чувстване на собствени мисли. Какво е било състоянието на Захария? Съвършено друго. Той е известен споменик, преди да се в Божията воля и е изоставил волята надясно да има робота. "Аз съм стар, казва, глът и няма ми в чакърлите възраст". И сам иска нещо, за да се увери в предказанието. Събитията е описано с такава яснота и откровеност, с таква подробности, че няма никакво съмнение в действителността му.

Какво значи за всички това? Не познаваме малко и от видукото. Като физически явления са резултат на обектите за нас приемни, от които се произвеждат явленията вселена с нещото и го величии в кръвта ни поддържа за съществуването на единия, всички, духовна Препричина. Видимият и невидим свет се намират в по-

толно взаиморазбиране. В религиозноизаветския живот глът, който всичият свет се проваля още по-поплетно, това взаиморазбиране между физика и дух а още по-поразително. Така изражда Омиг, който е същият и един, и друго. Явяването на ангела или даже на Самия Бог избира начината за разкритие на духовното. Не всеки е способен да види и разбере Божията тайна. Когато обаче ангела или Сам Бог извърши чини, той трябва само да слуша и изпълнява. Явяването на ангела тук е първият сигнал на Бога за изпълнение на великия план.

Ст. 5. В дните на Ирода, цар иудейски, имаше един свещеник от Авдеевата фамилия, на име Захария, и жена му беше от дъщерите Аароновы, и името ѝ – Елисавета.

Евангелистът указва точно времето, когато се случило това осъществяване на староизаветното пророчество за явяването на Месия (Бит. 4:10). На петрихри Яносе било казано, че "не ще престанат книгите от Иуда, доското не дойде Гангемангелът". Св. Лука се утвърдявал на от царя Давидов род, а от другородца Ирод. Той бил чини, чужденец, успял да вземе властта от римляните с подкупти и хитрини и станал слеп

сърдце на окупаторите. Старозавет е всички да потуши националните чувства и установените религиозни традиции. Политическото съдействие още повече да се засили надеждата и верието за скоростното идане на Месия. Когато тази изобан народа от чуждото его. Не ни е известно каква е изжили свещеник Захария преди своето явление. Но той добря е явил предказанието за Месия. Заедно с раждането на Йоан, ангелът отразил не само за себе си – да има робота, а и за очаквания Исаиелит. Девмата бил от свещеничския род, който служил наред с други свещеници на смети в храма. Всяка смети траела 8 дни – от слобода до Йоан (2 Пар. 23:8).

Свещеничското служение било високо уважавано. Свещениците се молят на себе си и за народа. Евангелистът забелязва възхищение духа на Захария. Заедно с жена си те спазвали Божияте наредби и били праведни. Това предположа не само строгост по отношение на обичаите и Моисеевите наредби, а и водене на истински духовен живот. Макар че подигнали минавали и изпълнявали на пророчествата за идването на Месия, оставали недоволените, това свещеничско състояние се издържало до раждането на обещания Потомък от Давидовия род. За разлика от други по-познати време, които загубили всяка надежда, Захария и Елисавета чакали, и прелили се с молитви. Тяхната праведност на била фарисейска, лицемерна, но истинска, несъмнена.

Ст. 7. Те нямаха дете, понеже Елисавета беше неплодна, и двамата бяха в преклонна възраст. Многочислението семейства се считали от верието за знак на Божие благословение, а бездетството – за признак на тайна греховност (Битр. 28:18). Свещеник Захария и жена му били по-големи в преклонна възраст, когато по човешки погледове е невъзможно раждане. Тук се измислила съкровествена сила, която раздвигнала застарялата преходна и омигата. Според св. Антоний Иерусалимски, Господ често чува твърдите последи от неплотна майка, та хората да се подготвят за видянето на Спасителя от немощния Деца. В свещената история има запазени доста случаи на раждане след определена възраст (Исаак, Самуил). Бог забавя естествено, за да се потуги в сполучливите чини, да запази и запази. Господ често чува твърдите да станат сърдце на надеждността, на възхищение.

Слово
Исидора Иван КОНДАМИН

МИЛНИ ДЕЛА

Най-хубавото

Имало едно ангелче със сини очи и сребърни криле на раменете. То било най-милничият ратай в райската градина. Дядо Господ рекъл веднъж на ангелчето:

— Ангелче-де-ангелче! среброкрилатишко! И чуй къде ти се проваля! Вижни ми забравенето и стъп на долната земя да го удариш. Обзиди на всички живи души – онаия, които летят из въздуха, плуващ под вода и пътят по суку – да ми дойдат тук, където ще им разказвам. Хай-де, дайдето!

Ангелчето грабнало барабанчето на рамо и пригнано към харманата. Там на една нощ то било изправено дивната Божие стълба, по която дядо Господ спазва на долния свят. Крилатицето е влязло, окочило я на единият рог на месеца и бърже са спуснало между звездите по стълбата надгору. Дядо имало една попаника. На попаниката наслан бил опаякан кон. Томи кон ходил на война, имал много добър господар и ослепил от сълзи и мрък един ден, когато хурхум прозвизал чепото на господаря му.

Ангелчето ударило барабанчето и се провиквало: Пасти му се разнесъл по четирите краища на земята:

— Тиняйте, ке-в-ай! Дядо Господ ще разведе късметите!

— Оми!

Това е аз всичките страни на земята надясно: милиони животинки, гаднини, буболечки, риби, птици и крокодили – и една по една почнали да се качват нагоре

по стълбата към небето. Попаниката почнала и стълбата почнала да се огъва. Всичките опаянни при Бога, целуващи Му ръка и Той на волята думата даваше мек. Цяния ден се изигля по стълбата животинките, гаднинките, буболечките, рибките и птиците хвърляхоти. И спливали заредени по във с късметата а руде.

Свещениката донесла от небето в ваятата си една миника като искра звезда. Жабата спазла с тамбура. На рака дядо Господ дал момичи и му ронка: "Като станеш шивач, три пъти да кроиш, веднъж да ронеш". На паяка дали конци да плетат икражи през целия си живот. Мравката се вързала с една торба гурдубонки. Мажурото пленичило от Сварагата на еселената червен часовник и, шрир спазло и рекло да прегледа една дълбока река – изтърпяло часовника. Затуй оега, като се изгряли на чоката кристопат и равне да обзиди на хората колко в времето – бърка часотата. На ваятата дядо Господ харизал чеврица конка, която бив приготвяла за ваятара, а на паягалата дал ум.

Най-подел, когато всички се изпръврили, до стълбата добилият старит кон. Той рекъл да иде за късмет. Но нази не виджал в с двете очи, щом минал дврети стълбата, сбъркал и паднал долу. Най-вечий си лавия краки жално вдигнал четири нощи, но нищо не можел да върда. Тога на главата му пълзело скочило едно джуро шарче и го поспотало:

— Оми ли нямах!

— Оми нямам.

— Ами късмет ли искаш?

— Късмет.

— Късмет?

— Оми!

Шарчето се малко позамислило, понесало си гравичата с единото краче и казало:

— Почекай малко тук.

И припадно нагоре към свещеника през месеца. Зеклоло от стълбата и се провиквало:

— Свети Патре, стай, не закличай оега райката порга!

Светия Петър тъмко обрещал ключа на желязната райска арка. Като чул паса на шарчето, отворил арката и по плукал да влезе. Отпилю зялното шарче при дядо Господа и подсочило пред Него.

— Дядо Господ! – викнало то с тинкото си стасче, – долу на ваятата чека един болеш стар кон. Той няма очи и не може да се покочи при Тебе.

— Каква късмет да му дам?

— Той ли! – рекъл дядо Господ, – а вала е мена в грядината!

Станал дядо Господ, в чуда бала дрежа облечен, и тръгнал по мияката трева.

От очите Му извила кришка свещелка и облещала върхата. Шарчето подсочило погоре Му.

— На гравичата градина под едно дърво имало изворче.

— Нагряй една шкля вода от изворчето – казвал дядо Господ на шарчето, – и като спазеш дърво, с очия да напрокочиш с нея да спалиш кон.

Шарчето се наведе, нагряло вода и когато станало да си ходи, дядо Господ го погледнал с тието си очи:

— А на тебе какво искаш да дам?

— Нищо! – отвърнало шарчето, – ако си имам кришка.

— Не може тъй. Ти имаш милнотива ду-

ша. На тебе ще дам най-хубавото.

И Той се върнал пак. Отканил от спотната джуря цинкува бля жинка и я поднал на чинуката.

От радост шарчето не спазло по стълбата, мина с хвърляно нагряво от небето. Когато скочило на попаниката, то приближило до спалиш кон, няколкоко очите му и конят изведнъж потрещали. Като протрещал, стария бля кон не знаел къде да се дине от радост.

— А на тебе дядо Господ какво даде?

— поплатил то шарчето.

— На мене дава най-хубавото.

— Каже е то?

— Шинкука. Шинкука ми хариза дядо Господ, ама няма жинка.

— Жинка ли? И откъде от опаяката ми бля?

Шарчето отпосило от блятата конка опаяна една сребърна жинка, облещало я на чинуката, опитвало а хубаво ли свещи и свраутило надгору спотче припадно по света да весели хората, трещачки и буболечки.

Из Приказан свещи
ИЗД. "Кемус", 1984, илюстрация
Никола Трънски

КНИГАТА ЗА ВПЕЧАТЛЕНИЯ НА РИЛСКАТА СВЕТА ОБИТЕЛ

Рилският манастир е претеглял ден център на само за български народ, който тази са. Иван като свои неговите покровител, но и за поклонника си един свят. Вонче, които прекречават прага на светата обител, силно претеглят от красотата на манастира, впитали във величествената Рипа планина. Посетителите с благоговение пристъпват в храма, музея и двора и са смилани, защото такава "чудо", както най-често наричат светата обител, наистина не може да види другам.

Вонче, който е бил в Рилския манастир знае, че в него има специална книга за гости, в която посетителите вписват имената и впечатленията си от срещата със светата обител.

В първата книга за гости от 14.II.1878 до 22.VII.1908 г. са записали имената на много видни личности, свързани с историята на възрождението в България.

И така ние сега разглеждаме тази историческа книга.

Подписите в книгата започват на 14 февруари 1878 г., когато се разписват цяла група функционери на вончето, начело с командира на 4-ти Мариуполски ухарски полк флинтарист полковник граф Отон Оттонович и командирът на 8-мата конно-артилерийска батарея подполковник Георги Семюнович, щабсюртментът на 4-ти полк княз Александър Соломонович и др.

На 20 юни 1878 г. манастира е посетил от Негово сиятелство императорски руски комисар генерал-адютант княз Александър Дондуков Корсаков и Софийският граждански губернатор Петър Владимиров Алабин, придружени от няколко офицери. Това е записал самият ижумар архимандрит Пантелеймон, понеже висшето посещение било и той не успял да им поднесе книгата!

От 8 септември 1878 г. до 31 май 1879 г. манастира е посетен от началника на Дюмакия Екзархославски полк Йосиф Вартоломеевич Пещенков. Той идва за отново на 20.VI.1879 г. Пощенков. Той идва

Марин Дринов, тогава професор в Харковския университет.

На 22-25 август 1879 г. в манастира идва Александър Батенберг с големия свата от вончо-полковник офицер, който нанася данни за Рипа планина. Той е придружаван и от д-р Константин Стоилов, първи секретар на Негово величествено княза. Тук срещаме и следните подлики

"Давно ме желание изполнител! Висшето митрополит и бившият Екзарх Български Антим" - 14.IX.1879 г.

"Архимандрит Методи Кусев от гр. Прилеп в Македония" - 18.IX.1879 г. (След години - Старозагорски митрополит, и обрнате внимание, че се е записал Кусев, а не Кусевич, както често пишват някои).

През това време - 1878-1880 години, са се разписали малко по повече от 300 руски офицери, посетили са обител. Това са офицери от особоборнителски руски войски, които все още са пребивали в страната си.

От 21 април 1880 г. до 29 май 1884 г. в книгата за гости са се разписали: Кръстьн П. Тодоров от Елене (Това е била на видния български писател, баща на Мана, любимата на П.К. Яворски); Петко В. Барабанов, учител по български на Н.В. княз Александър; Петко Каравелов и съпругата му Екатерина Каравелова, както и д-р Константин Иречек; Петър Чернев; С. Паваретов; д-р Йосиф Пачич, професор по ботаника в Белград; Иван Палъков от Санкт-Петербургската духовна академия; Иван М. Жукович, професор по геология в Белград; Георги Шопч, помощник-секретар на двореца на Негово висшество.

От книгата става ясно, че на 29 май 1884 г. манастира е бил посетен от Сръбски митрополит Михаил.

От 21 юни 1884 г. до 12 юни 1885 г. са се разписали: архимандрит Илия Класика, законоучител от Софийската класическа гимназия; Тодор Савва Георгов, съдебен съдвалет; военният министър на

Българското княжество генерал-майор княз Михаил Алексеевич Кантакузин.

"Да се знае, че съм бил в свещената Обител на свата Иван Рилски на 17 юни 1885 г. министър-председателя на Българското княжество - Петко Каравелов".

А ето какво пише на 31 юни 1885 г.

Митрополит Мелетий
"Сега и друг път имал съм щастие да посетя са. Рилска Обител и да се поклоня на сватите мои на предпозволен отпуща на нашия Исидора. От асичното устройство на тази са. Обител се убавих, че братството са води и живея съгласно Уставу на Саетогорските манастири, затова охарован и благодарен останам" Т. М. Мелетий (стр. 38).

От 6 август 1885 г. до 24 юни 1890 г. манастира са посетили: П. Шубар, директор на Роберт колеж, Цариград; Йордан Филаретов, Стефан Станболов, Д. Станков, помощник секретар на Н.В.В.Княза, Тълчешката, главен секретар на княз Фердинанд; Рачо Петров, началник на Генералния щаб; Дмитрий Павлов, подпредседател на Народното събрание и кмет на София.

Княз Фердинанд три пъти посещава Рилския манастир на 29 юни 1888 г., на 25 юни 1889 г. и на 19 октомври 1891 г. При третото си посещение княз Фердинанд записва в книгата: "Оставам с присърчение моите прекрасни Рилски планини, които са за мен и трябва да бъдат за всеки българин майна и драго".
19.VIII.1897 г. - "В волноме вострепу от богатото манастира, чудной маестности и радужащото гостеприимство. Ежале Бог дад, буду чисте прихощаю" - Ю. Бахметев и Мария Балхемтова, Императорски Российски Дипломатически агент в Ботаници (стр. 74).

От 17 август 1888 г. до 22 юни 1908 г. в книгата за гости са се разписали: П. Ботани и Ф. Ботаниа, секретар на императорското дипломатическо агентство; за втори път идва Екатерина Каравелова заедно със Стефан Чарпанчинов от Министерството на външните работи и изпове-

данията, много група ученици от София, Търново, Разград, Видин, Сливен, Свищев, Русе, Бургас; художникът Ив. Мирчев; д-р Никола Генчев, министър на търговията и земеделието; д-р Густав Вагдалд, Лайпциг; Вил Верлен, калтан от Генералния щаб на френската армия; д-р Васил Радославов и семейството му; о. Кузман Кадаров, свещник в църквата "Св. Спас" в София; Такава, министър на външните работи.

Много са и по-обширните впечатления, някои предадени и като есета в няколко страници, както и излияния във вид на стихотворения, защото не може да не се удивят човек от всичко прекрасно, съчетано с светината на са. Иван - и планината, и църквата, и сградите, и рещите, и обаянието на Рилския светец, посрещан на българския народ!

Манастира на са. Иван се посещава и от много чужденци - най-вече руси, французи, немци, сръби, италианци, англичани, румънци и др., които записват в книгата своите впечатления, удивени от красотата и величеството на са. обител и планината.

Идват и много длъжностни лица, някои от които обхващават, а други са обикновени управители, съдии, съдвалетни, лекари, военни и др. Никой от тях идват и втори, и трети път, все не можащи да забравят светината, с нейния предобно сватец и всичко наоколо. А то е всичко неоспоримо, защото и със съвбългарската благослов на покровител на българския народ, който лати и акрипла това свято място, за да остане вечно на поклонение, за Божия прослава и благодарност към сватца Иван Рилски!

Този юни на вярата, който не е угазвал никог в народа ни, ще продължи да пронава пътя на със съвбългарската светината на предпозволен Иван Рилски и ще го заштитва пред настъпването на сектантите и неверниците, за да ни запази като единни православен народ и в бъдещето!

Ст. ТОДОРОВ, Бавноград

ЕНПРАВОТА – БОЯН, КНЯЗ БЪЛГАРСКИ ... лето Господне 833, март, ден 28

*Енпрато, с устрем силен за обновя,
не признал езическия лош закон,
пламенно обикнал вярата Христова,
бе отблъснат от владетелския трон.*

*Чудно засяла във добродетел свята -
милостив, разукрасен с добри дела,
запазил далеч-далеч от суетата,
знаен бе по градове и по села.*

*Брат му, Маламир, със ненавистна злоба
пред болши перци взел да го види,
дебелче от заран и до княза дои,
с клевети и злобна реч да го рани.*

*И в погоса от езическа покора,
за живот духовен яено призоваи,
стана христичини, за светата вяра
Енпрато бе от титли развенчан.*

*Ханът, брат му, с туй доцял неблагогарно
христ без друго да се отрече,
иначе Лиен от свобода бежжало
с остър меч главата му ще посече.*

*Твърдото Енпрато пролив достойна
и от вярата за нищо на света
не отстъпи и без страх със смелост двойна
се показа верен юни на Христа.*

*Свързан и на смърт поведен с мир в душата,
без да се бои от варварския меч,
Енпрато вярата си изповда
с тази знаменателна предсърпна реч:*

*„Вярата в Христа, за Божия прослава,
виждам вред в България със устрем свята,
почва чудно да цъфти и разцъфтява
и ухае със духовен аромат.*

*Всички идоли ще рунат безызаратно,
жертвите наред в България ще спрат,
княпачица ще се сринат и обратни
Божии олтари ще се изградят.*

*Кръстове ще се побият из страната,
църкви с куполи беззобор ще се строят
и на Истинния Бог молитва сялата
Божии служители ще зашептят.*

*А пред теб – ижика той кня Маламир,
знай, че за голмата ловешия
се изправя смърт, о, брате, – зна, немела
я много бляска, недалечка бѳднина!*

*Туй изрече Енпрато и спокойнио
преклени глава под меча и за миг
бе за изповеданото достойно
причленен към мъченическия лик.*

*Ханът – Маламир, наскоро се помина;
на престола бе поставен Пресяна,
я Борис, синът му, идолите срини
и достойно с ороел бе увенчан.*

*Туй предсърпните слова на Енпрато
я пълна точност се изпъкнаха могоз -
вярата в Христа, прнета от народа,
защитена бе от двороваца власт.*

† Трансвалтски епископ ИЛАРИОН

ПРОДЪЛЖАВА АБОНАМЕНТО ЗА
"Църковен вестник" и сп. "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за списание "Духовна култура" е 200 лв.
Молим сумите да се изпращат с пощенски запис,
в който да се изпишва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА

СВ. СИНОД, София – 1090
ул. „Оборице“ №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банюва сметка на Синодалното издателство на БПЦ
КРЕДИТНА БАНКА – А.Д. код 680 96 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.
3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.
Цена на един брой 10,00 лв.